

สรุป grammar

Parts of Speech

ประเภทของคำในประโยคภาษาอังกฤษ

- **Verb** กิริยา คำที่แสดงการกระทำ เช่น (to) be, have, do, like, work, sing, can, must
- **Noun** คำนาม คือคำที่แทนสิ่งต่างๆ เช่น คน สัตว์ สิ่งของ สถานที่ เช่น pen, dog, work, music, town, London, teacher, John
- **Adjective** คำขยาย(บรรยาย)คำนาม เช่น a/an, the, some, good, big, red, well, interesting (มักอยู่หน้าคำนาม)
- **Adverb** คำขยาย Verb, Adjective หรือขยาย Adverb เอง มักลงท้ายด้วย -ly เช่น quickly, silently, well, badly, very, really (มักอยู่หน้า verb หรืออยู่ท้ายประโยค)
- **Pronoun** คำสรรพนาม เอาไว้พูดแทนคำนามที่พูดไปแล้ว เช่น I, you, he, she, some
- **Preposition** คำบุพบท ใช้เชื่อมคำนามกับคำนามอื่น เช่น in, on, at, to, after, under, over, from (มักอยู่หลังคำนามที่มันไปขยาย)
 - in ใช้กับบอกตำแหน่งแบบกว้างๆ ไม่เจาะจง เช่น in May(เดือน), in 2010(ปี), in Bangkok(จังหวัด), in Thailand (ประเทศ)
 - on ใช้กับการบอกตำแหน่งแบบเจาะจงยิ่งขึ้น เช่น on Tuesday (วัน), on Sukhumvit Road (ถนน)
 - at ใช้กับการบอกตำแหน่งแบบเจาะจงที่สุด เช่น at 11:00(เวลา), at Central World (สถานที่เจาะจง)

- **Conjunction** คำสันธาน เอาไว้เชื่อมประโยค หรือเชื่อมคำ เช่น and, but, or, nor, for, yet, so, although, because, since, unless

ประโยคในภาษาอังกฤษ

การที่จะสร้างประโยคได้ จะต้องประกอบไปด้วย 2 ส่วนหลักๆ คือ **Subject** (ประธาน) + **Verb** (กริยา) และถ้ากริยานั้นต้องการกรรมด้วย ก็ต้องมี **Object** (กรรม) ด้วย

- สิ่งที่จะเป็นประธานของประโยคได้นั้นก็คือคำที่ทำหน้าที่เป็นคำนาม เช่น **Noun** เอง หรือจะเป็น **Pronoun** ก็ได้ แต่ก็อาจมีตัวมาขยายคำนามซึ่งก็คือ **Adjective** หรือ อาจมีตัวที่จะมาเชื่อมคำนามด้วย ซึ่งก็คือ **Preposition**
- ส่วนกริยานั้นจะต้องเป็น **Verb** ซึ่งก็อาจมีตัวมาขยายซึ่งก็คือ **Adverb**
- และส่วนที่เป็น Object ก็จะเป็นคำที่ทำหน้าที่เป็นคำนาม เช่นเดียวกับประธานของประโยค
- และเมื่อเราต้องการเชื่อมประโยคหลายๆ อันเข้าด้วยกัน ก็จะต้องใช้ **Conjunction** ในการเชื่อมนั่นเอง

คำนาม เอกพจน์ พหูพจน์ การนับคำนาม

- คำนามเอกพจน์ จะตามด้วย is/am/has/does/Vเติม s,es เมื่อใช้ Present Simple
- คำนามพหูพจน์ จะตามด้วย are/have/do/V ไม่เติม s,es เมื่อใช้ Present Simple
- เวลาใช้นามขยายนาม นามตัวหน้าจะห้ามเติม s เด็ดขาด เช่น **Vegetable** soup
- ถ้าใช้นามขยายนาม แล้วนามตัวขยายมีการใช้ร่วมกับตัวเลข จะใช้คำนามเอกพจน์ เชื่อมด้วย – เช่น **five-year-old** son
- นามนับได้เอกพจน์ ถ้าไม่เจาะจงจะนำหน้าด้วย a, an (กรณีทีคำตามหลังออกเสียง ออ-) หรือใช้ the ในกรณีที่เจาะจง หรือผู้ฟังรู้อยู่แล้วว่าพูดถึงอะไรอยู่

- นามนับไม่ได้ จะถือว่าเป็นเอกพจน์เสมอ และจะไม่มีการใช้ a/an นำหน้าด้วย
- นามนับได้เอกพจน์ สามารถนำหน้าด้วย one, each, every
- นามนับได้พหูพจน์ สามารถนำหน้าด้วย two, both, a couple of, a few, several, many, a number of
- นามนับไม่ได้ สามารถนำหน้าด้วย a little, much, a great deal of
- ส่วนตัวที่นำหน้าได้ทั้งนามนับได้และนับไม่ได้ คือ not any/no, some, a lot of, lots of, plenty of, most, all
- a few / a little เป็นคำในแง่ดี คือ พอมีอยู่
- few / little เป็นคำในแง่ลบ คือ มีน้อยมาก
- other = อันอื่น / another อีกอันหนึ่งจากสิ่งที่พูดถึง / the other(s) อันที่เหลือจากสิ่งที่พูดถึง

Tense

ภาษาอังกฤษนั้นมีรูปแบบประโยคที่เรียกว่า Tense เอาไว้แสดงเวลาในกรณีต่างๆ กัน โดยจะทำให้ส่วนของ Verb นั้นเปลี่ยนรูปแบบไป (ซึ่ง verb ที่เปลี่ยนไปตาม Tense คือ Verb แท้ของประโยค) แบ่งเป็น 3 ประเภทเวลาใหญ่ๆ คือ

ปัจจุบัน Present = V1, อดีต Past = V2, อนาคต Future = Will + V

แต่ละเวลาจะแบ่งออกเป็น 3 รูปแบบย่อย คือ

Simple = V (รูปแบบอย่างง่าย), Continuous = be + Ving (กำลังทำ) , Perfect = Have + V3 (เกิดก่อนอีกอัน เวลาไม่สำคัญ)

1. Present Tense ใช้สำหรับบอกเหตุการณ์ในปัจจุบัน

- **Present Simple** = ใช้บอกเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นประจำ เป็นจริงเสมอ = รูปแบบ คือ S + V1 (ผันตามประธาน) เช่น He **watches** TV everyday.
- **Present Continuous** = ใช้บอกเหตุการณ์ที่กำลังเกิดขึ้นในปัจจุบัน = S + is/am/are + Ving [be ผสมกับ V1 ได้ is/am/are] เช่น I **am doing** my homework.
- **Present Perfect** = ใช้บอกว่าได้ทำเหตุการณ์ไปแล้วก่อนหน้านี้ โดยไม่ต้องระบเวลาที่แน่นอน (รู้แค่ทำไปแล้ว เวลาไม่สำคัญ) = S + has/have + V3 [เนื่องจาก V1 ผสม have ได้ has/have] เช่น I **have** already **seen** that movie.

2. Past Tense ใช้สำหรับบอกเหตุการณ์ในอดีต

- **Past Simple** = ใช้บอกเหตุการณ์ในอดีต ที่เกิดแล้วจบในอดีต มักระบุเวลาที่เจาะจงในอดีต = รูปแบบ คือ S + V2 เช่น I **walked** to school yesterday.
- **Past Continuous** = ใช้บอกเหตุการณ์ที่กำลังเกิดขึ้นในอดีต (มักใช้คู่กับ Past Simple) = S + was/were + Ving [be ผสม V2 ได้ was/were] เช่น He **was sleeping** when I arrived.
- **Past Perfect** = ได้ทำเหตุการณ์ไปแล้วก่อนหน้าจะเกิดเหตุการณ์ในอดีตอีกอันหนึ่ง (จึงมักใช้คู่กับ Past Simple Tense) = S + had + V3 [เนื่องจาก V2 ผสม Have ได้ Had] เช่น I **had** already **eaten** when they arrived.

3. Future Tense ใช้สำหรับบอกเหตุการณ์ในอนาคต

- **Future Simple** = ใช้บอกเหตุการณ์ในอนาคต = รูปแบบ คือ S + will + V1 เช่น It **will snow** tomorrow.
- **Future Continuous** = ใช้บอกเหตุการณ์ที่กำลังเกิดขึ้นในอนาคต = S + will + be + Ving เช่น He **will be sleeping** when we arrive.

- **Future Perfect** = ได้ทำเหตุการณ์ไปแล้วก่อนหน้าจะเกิดเหตุการณ์ในอนาคต = S + will + have + V3 เช่น **I will have already eaten** when you arrive.

* S = Subject ประธาน หรือ ผู้กระทำ, V = Verb คือ กิริยา หรือคำแสดงการกระทำต่างๆ

**จริงๆ มีรูป Perfect Continuous ด้วย แต่คิดว่าไม่จำเป็นต้องใช้ก็ได้

Auxiliary Verbs กิริยาช่วย

คือ Verb ที่ใช้ร่วมกับ Verb หลักในการสร้างประโยค แบ่งเป็น 2 พวก คือ

- Primary auxiliaries เช่น Be, Have, Do พวกนี้ยังสามารถทำตัวเป็น Verb แทนได้ด้วย รวมถึงเป็นตัวที่ประกอบอยู่ใน Tense ต่างๆ ที่จะกล่าวถัดไป
 - **Be** : V1 = is/am/are , V2 = was/were, V3 = been
 - **Have** : V1 = has/have, V2 = had, V3 = had
 - **Do** : V1 = does/do, V2 = did, V3 = done
- Modal auxiliaries เช่น can, could, may, might, must, ought, should, will, would พวกนี้ใช้ในการขอร้อง บอกความจำเป็น หรือความเป็นไปได้

กิริยาช่วยพวกนี้จะเป็นตัวช่วยในการสร้างประโยคคำถาม และประโยคปฏิเสธด้วย ซึ่งจะกล่าวถึงต่อไป

การสร้างประโยคคำถาม

ให้นำเอา Verb ช่วยที่มีในประโยคบอกเล่ามาสลับไว้หน้าประโยค ถ้าในประโยคบอกเล่าไม่มี Verb ช่วย ให้เอา Vพวก Do มาใช้เป็น Verb ช่วย และหลังจากใช้ Verb ช่วย แล้ว Verb จะต้องไม่ผันตามประธาน เช่น

- He watches TV everyday. => **Does** he **watch** TV everyday?
- He **is doing** his homework. => **Is** he doing his homework?
- She can speak Thai. => **Can** she speak Thai?

การสร้างประโยคปฏิเสธ

ให้เติม Not หลัง Verb ช่วย ถ้าไม่มี Verb ช่วยให้ใช้ Vพวก Do มาช่วย เช่น

- He watches TV everyday. => He **does not** watches TV everyday.
- He is doing his homework. => He **is not** doing his homework.
- She can speak Thai. => She **can not** speak Thai

Tense ที่อาจสับสนกัน

Past Simple VS Present Perfect

- Past Simple จะใช้กับสิ่งที่เกิดขึ้นในอดีต ที่ต้องการระบุว่าเกิดขึ้นเมื่อไหร่?
(เวลาเป็นเรื่องสำคัญ) มักใช้กับเวลาที่เจาะจงในอดีต เช่น last year, yesterday
- Present Perfect แค่ออกให้รู้ว่าเกิดขึ้นมาแล้ว นานแค่ไหน หรือเกิดขึ้นมาแล้ว
(กี่ครั้ง)มักใช้กับ Since (ตั้งแต่ ...) หรือ For (เป็นเวลา ...)

Future Tense ใช้ Will หรือ Be going to

เวลาที่เราพูดถึงอนาคต เราสามารถพูดได้ 2 แบบ คือ ใช้ Will ไม่ก็ใช้ Be + going to + V1

- ถ้าใช้สำหรับการคาดเดา ใช้ได้ทั้ง 2 แบบ ความหมายเหมือนกัน
- ถ้าใช้กับการวางแผนล่วงหน้า ใช้ be going to จะเหมาะกว่า เช่น I'm going to paint my bedroom tomorrow
- ถ้าใช้กับความตั้งใจ (สมัครใจ) ใช้ will เช่น Don't worry. I will help you about this problem.

การพูดถึงเหตุการณ์อนาคตด้วย Time Clause

Time Clause คือ วลี (ไม่ใช่ประโยค) ที่บ่งบอกเวลา มักมีคำว่า Before, After, When, As soon as, Until

แต่ทว่า Time Clause จะไม่ใช่รูป Future Tense แม้ว่าเวลานั้นจะเกิดในอนาคตก็ตาม โดยจะใช้รูป Present Simple แทน เช่น

After I get home, I will eat dinner. หรือ **When Bob comes**, we will see him.

ประโยค Passive Voice

ประโยคในภาษาอังกฤษ สามารถเขียนได้ 2 รูปแบบ คือ แบบ Active (เน้นที่ผู้กระทำ) และแบบ Passive (เน้นที่สิ่งที่ถูกกระทำ) โดยจะใช้รูป **be + V3** มาผสมกับ Tense เดิม เพราะบางทีเราไม่ต้องการจะพูดว่าใครเป็นคนทำ หรือไม่ทราบว่าใครเป็นคนทำ เราก็ใช้ Passive Voice ได้ เช่น

- Active : Mary **helped** the boy (S + V2 + O)
- Passive : The boy **was helped** by Mary (S + was/were + V3 + O) [เนื่องจาก V2 ผสมกับ Be จะได้ Was/Were]

Verb กลุ่มทำให้...รู้สึก...น่า...

ชื่ออาจจะดูแปลกๆ แต่ในภาษาอังกฤษจะมี Verb กลุ่มหนึ่งที่มีวิธีการแปลแปลกออกไป เช่น excite, interest, amaze, bore, amuse, annoy, amaze

Interest = ทำให้สนใจ (รูปปกติ) / be interested in = รู้สึกสนใจ (รูปแบบ passive) /

Interesting = น่าสนใจ (รูป Adjective) เช่น

- This book **interests** me (หนังสือนี้ทำให้นั่งสนใจ)
- I **am interested in** this book (ฉันรู้สึกสนใจในหนังสือเล่มนี้)
- This book is **interesting** (หนังสือนี้น่าสนใจ)

Gerund และ Infinitive

Gerund คือรูปของ Ving ที่ทำหน้าที่เป็นคำนาม จะเป็นประธานหรือเป็นกรรมของประโยคก็ได้ เช่น **Walking** is good exercise (Walking = การเดิน เป็นคำนาม)

Infinitive = To + V1 ไม่ผันตามประธาน เป็นการบอกว่าเพื่อที่จะทำอะไร เช่น The police ordered the driver **to stop**

- คำกริยาบางคำ ตามด้วย Gerund หรือ Infinitive ความหมายก็เหมือนกัน เช่น It began to rain / It began raining
- คำกริยาบางคำ ตามด้วย Gerund มีความหมายแบบหนึ่ง แต่ตามด้วย Infinitive จะมีความหมายอีกอย่างหนึ่ง เช่น Remember, Regret, Forget, Try, Stop เช่น

Forget + to +v1 จะแปลว่า ลืมที่จะทำอะไร แต่ทว่า Forget + Ving จะแปลว่าลืม
การกระทำในอดีตไปแล้ว

การใช้รูปกริยาหลัง Verb บางตัว

Let และ Help จะตามด้วย V1 ไม่ผัน เช่น **Let me drive** your car. (Let เป็น Verb แท้)
อย่างไรก็ตาม Help สามารถตามด้วย To+V1 ได้ด้วย

ใช้ให้คนอื่นทำงาน

- บังคับให้ทำ : X makes Y do something (ไม่มี to) เช่น She **made** her son **clean** his room
- ขอให้ทำ : X has Y do something (ไม่มี to)
- ชวนให้ทำ : X gets Y to do something (มี to) เช่น Jack **got** his friends **to play** soccer with him after school
- ประชานให้คนอื่นทำอะไรกับบางอย่าง (ประชานไม่ได้ทำเอง) : X get,have something done (by Y) (V3) เช่น I **had** my watch **repaired** (by someone)

Clause มีอยู่ 2 ประเภท คือ

- **Independent Clause** = หรือ Simple Sentence (ประโยคอย่างง่าย) ซึ่งก็คือ Clause ที่อยู่โดดๆ ได้ อ่านรู้เรื่อง ซึ่งตัวมันเองก็ถือว่าเป็นประโยคแล้ว มี Subject และ Verb ที่แสดงความหมายโดยสมบูรณ์ เช่น It was raining hard. (ฝนกำลังตกหนัก = พูดแค่นี้ก็รู้เรื่องแล้ว)
- **Dependent Clause** = Clause ที่อยู่โดดๆ ไม่ได้ ต้องมี Clause อื่นอยู่ด้วยจึงจะประกอบกันเป็นประโยคที่อ่านรู้เรื่อง เช่น When we were in Bangkok (เมื่อเราอยู่ที่กรุงเทพ = แล้วไง?? พูดแค่นี้ไม่รู้เรื่อง มันต้องมีประโยคอื่นมาด้วย เช่น เมื่อเราอยู่ที่กรุงเทพ เราชอบไปเที่ยวห้างมาก เป็นต้น)

ประโยคความรวม (Compound Sentence)

เกิดจากการรวมกันระหว่าง Independent Clause 2 ตัวขึ้นไป ซึ่งเราจะใช้

Coordinating conjunctions ต่อไปนี้ในการรวมประโยค

Coordinating conjunctions

For (เพราะว่า), And (และ) , Nor (และแบบปฏิเสธ), But (แต่), Or (หรือ), Yet (แต่), So (ดังนั้น) หรือ FANBOYS

โดยคั้นประโยคด้วย “, (คอมม่า)” ตามด้วยคำสันธาน แต่ถ้าถ้าประโยคสั้นๆ ก็ไม่ต้องใส่คอมม่าก็ได้ โดยที่ Coordinating conjunctions จะเชื่อมคำหรือประโยคที่มีหน้าที่แบบเดียวกัน หรือมี tense แบบเดียวกัน เรียกว่า โครงสร้างขนาน (**parallel structure**)

- The children are *energetic* and *noisy*. = adjective + adjective
- She bought a *skirt* and a *blouse*. = noun + noun
- He walked *slowly* and *confidently* to the witness stand. = adverb + adverb
- *Swimming* and *hiking* are my favorite summer activities. = gerund + gerund

คำสันธานคู่ (ใช้โครงสร้าง Parallel เช่นกัน)

- Both...and (ทั้ง.. และ...) + V พหูพจน์ => Both **my mother** and **my sister** are here.
- Not only...but also (ไม่เพียง.... แต่ ... ก็ด้วย) + V ตามตัวหลัง => Not only my mother but also **my sister** is here.
- Either...or (อย่างใดอย่างหนึ่ง) + V ตามตัวหลัง => I'll take either **chemistry** or **physics** next semester.

- Neither nor... (ไม่ทั้งคู่) + V ตามตัวหลัง => Neither my sister nor **my parents** are here.

Transitions

Transition ใช้ร่วมกับเครื่องหมาย “; semicolon” (หรือจะใช้เครื่องหมาย . แทนก็ได้) เพื่อบ่งบอกความสัมพันธ์ระหว่าง 2 ประโยคให้ชัดเจน

โดยจะใช้รูปแบบ ==> ประโยค 1 ; **transitions**, ประโยค2. หรือ ประโยค 1.

Transitions, ประโยค2

- **Result:** as a result, consequently, therefore, thus
- **Contrast :** however, on the other hand, nonetheless, nevertheless
- **Time:** before that, after that, meanwhile, afterward, first
- **Addition:** moreover, furthermore, in addition
- **Condition:** otherwise
- **Exemplification:** for example, for instance

เช่น

- His first class begins at 8 AM; **therefore**, he leaves home at 7:30 AM to get there on time. <= ถ้าใช้ semicolon ก็ควรตามด้วยตัวพิมพ์เล็ก เพราะยังไม่จบประโยค
- The tornado destroyed the entire town. **However**, no one was killed. <== ถ้าใช้ period. ต้องตามด้วยตัวพิมพ์ใหญ่ เพราะจบประโยคแล้ว

อย่างไรก็ตาม เราสามารถโยก Transitions มาไว้ในประโยคก็ได้ แต่จะขึ้นด้วย comma แทน เช่น

The president promised a quick victory. Victory, **however**, was not easily won.

ประโยคความซ้อน (Complex Sentence)

เป็นการรวม Independent Clause และ Dependent Clause เข้าด้วยกัน ด้วย

Subordinating conjunctions เช่น **Adverb Clause** และ **Adjective Clause**

Adverb Clause

เราจะรวม Adverb Clause ซึ่งถือว่าเป็น Dependent Clause เข้ากับ Independent Clause ด้วยเครื่องหมาย “,คอมม่า”

While I was walking home, it began to rain.

หรือถ้าสับที่ ก็ไม่ต้องมีคอมม่าแล้ว => It began to rain **while I was walking home**,

คำที่ใช้ขึ้นต้น Adverb Clause

- **time (เวลา):** before, after, as soon as, since, until, while, whenever
- **reason (เหตุผล):** as, because, since
- **condition (เงื่อนไข):** as if, even if, if, unless
- **contrast (ขัดแย้ง):** although, even though, despite the fact that, whereas
- **purpose (บอกจุดประสงค์) :** in order that, so that
- **manner :** as if, as though

เช่น **Although Jay has a Master's degree**, he works as a store clerk.

If Clause ประโยคเงื่อนไข

มีอยู่ 3 รูปแบบ คือ

- เป็นไปได้จริง เป็นเหตุเป็นผล: If present simple, future simple
 - เช่น If it **rains** tomorrow, I **will stay** at home. (ถ้าฝนตก เราจะอยู่บ้าน <= เป็นเรื่องที่ทำได้)
- บอกเรื่องที่เป็นไปได้อาก หรือสมมติเหตุการณ์อีกแบบที่ไม่ได้เกิดขึ้น: if past simple, would + simple
 - เช่น If I **were** you , I **would go** to study abroad. (แบบนี้ จะใช้ were แทน was ด้วย แม้จะเป็นประธานเอกพจน์)
- เป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ ตรงข้ามกับความจริงในอดีต: if past perfect, would have + V3
 - เช่น If I **had found** her address, I **would have sent** her an invitation.

Adjective Clause

Adjective Clause ก็คือ Dependent Clause ที่ทำหน้าที่ขยายนาม (ซึ่งตัวมันก็คือ Adjective) ในภาษาไทยก็เทียบได้กับคำว่า ซึ่ง.... ที่..... เช่น คนที่ฉันเจอเมื่อวาน ชอบกินกบ เป็นต้น ซึ่งถ้าเรารู้วิธีใช้คำพวกนี้ เราก็จะสามารถใช้ประโยคที่ซับซ้อนขึ้นได้ คำที่สามารถใช้ได้ มีดังนี้

Relative pronouns เช่น **who** ใช้กับคน, **which** ใช้กับสิ่งของ, **that** ใช้ได้ทั้งคนและสิ่งของ, **whose** แสดงความเป็นเจ้าของ, **where** ใช้กับสถานที่, **when** ใช้กับเวลา, **whom** ใช้กับคนที่เป็นกรรม (แต่เดี๋ยวนี้ก็ใช้ who เหมือนกัน) เช่น

- I thank the **woman**. + **She** helped me => I thanked the woman **who helped me**
(ขยาย woman)
- The **book** is mine + **It** is on the table => The book **that is on the table** is mine
(ขยาย book)
- I know the **man** + **His** bicycle was stolen => I know the man **whose bicycle was stolen**.

ถ้าใช้ which, that, who, and whom ขยายกรรมเราสามารถละที่จะไม่พูดได้ เช่น

- The man was **Mr. Jones**. + I saw **him**. => The man **who(m) I saw** was Mr. Jones. => The man **I saw** was Mr. Jones.

ถ้าใช้ขยายกรรมที่ต่อจาก preposition เราต้องเก็บ preposition เอาไว้ด้วย เช่น

- The music was good + We listened to it last night => The music **to which we listened** last night was good หรือ The music **which we listened to** last night was good => The music **we listened to** last night was good

การลดรูป Adjective Clause (Reduced Adjective Clause)

- ถ้ามี verb to be ให้ตัด Relative pronouns และ V to be ออกเช่น
 - The car **which is** left on the street is broken. (Adjective clause)
->The car left on the street is broken. (Adjective phrase)
 - The man, **who was** waiting for you, comes from Arizona.
->The man, waiting for you, comes from Arizona.
- ถ้าไม่มี Verb to be ให้ตัด Relative pronouns ออกและเปลี่ยน Verb ให้เป็นรูป Ving เช่น

- The man **who came** yesterday knows how to repair the faucet. ลดเป็น
→The man **coming** yesterday knows how to repair the faucet.

ในทางกลับกัน ถ้าเราเห็นประโยคที่ลดรูปไปแล้ว เราก็จะเข้าใจมากขึ้นว่ามันมาจากไหน เช่น

- The teacher punishes anyone ***breaking*** the rules. (=...anyone ***who breaks*** rules.)
- I live in a building ***having*** forty storeys. (=....building***which has*** forty...)
- The house ***painted*** in red is where John lives. (= The house ***which is painted*** in red....)
- People ***invited*** are expected to be formally dressed for the occasion. (= People ***who are invited***

Noun Clause

Noun Clause ก็คือกลุ่มคำที่ทำหน้าที่เป็นคำนาม อาจจะใช้เป็นประธานหรือกรรมของประโยคก็ได้

Noun Clause ที่ขึ้นต้นด้วยคำสร้างคำถาม เช่น When, Where, Why, How, Who, What, Which, Whose

(สังเกตว่าจะไม่มีการสับ verb ช่วย มาไว้ข้างหน้าเหมือนประโยคคำถาม เช่น where she is. ไม่ใช่ where is she?)

- I don't know **where she lives.** (where she lives เป็น Noun clause ทำหน้าที่เป็นกรรมของกริยา know)
- Please tell me **what happened.**
- **What she said** surprised me.

Noun Clause ที่ขึ้นต้นด้วย Whether หรือ if ซึ่ง ใช้เมื่อเมื่อคำตอบเป็นได้ 2 แบบ คือ ใช่ หรือ ไม่ใช่ ไม่ได้เกี่ยวกับ if clause นะครับ

- I don't know **whether she will come[or not]**. (ใช้ if แทน whether ได้เลย แต่จะออกเป็นภาษาพูดมากกว่า)
- หรือจะสลับที่ I don't know **whether or not she will come.**

Noun Clause ที่ขึ้นต้นด้วย That (เป็นแบบที่เจอบ่อยพอสมควร)

- I think **that he is a good actor** (เป็นกรรม)

การแปลง Quoted Speech ==> Reported Speech

- She **said**, "I watch TV every day." ==> She said (that) **she watched** TV every day
[ต้องเปลี่ยน I ในประโยคคำพูดให้เป็น She และเปลี่ยน Tense ให้กลายเป็นเหมือน She said (Past Simple) ด้วย
อย่างไรก็ตาม ถ้าในประโยคเป็นเรื่องจริงทั่วไป ก็ใช้เป็น Present simple ได้
เช่น She said that the world **is** round]
- She said, "Do you watch TV?" ==> She **asked** (me) if **I watched** TV.
[เปลี่ยน said เป็น asked เนื่องจากในประโยคคำพูดเป็นการถามเรา]